

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ Α. G. HIGGINS

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΟΓΚΕΡ

Στην άκτὴ τοῦ Γιορτάνια ζοῦσε κάποτε μιὰ πριγκιπέσσα, κόρη ἑνὸς μεγάλου βασιλῆα τῆς Γιούτλαντ. Τὴν ἔλεγαν Οὐτίλντα κ' εἶχε κατὰμυρα μαλλιά καὶ μάτια γαλανὰ σὰν τὰ φιορὶ τοῦ Φίνμαρκ. Τὰ δάση καὶ τὰ λιβάδια τοῦ πατέρα της δὲν εἶχαν καμμιά χάρη γιὰ τὴν Οὐτίλντα πού ἔμενε ἀδιάφορη στὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν. Μὰ ὅταν πῆγαινε καὶ καθόταν πάνω στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλίας ἡ καρδιά της φτεροκοποῦσε γεμάτη ἐλπίδες, τὰ μάτια της γεμίζαν δάκρυα καὶ τὰ δροσερὰ της μάγουλα κοκκίνιζαν σὰν κάποιος νὰ τὴν εἶχε φιλήσει.

Ἐνα μαγιάτικο δειλινὸ πού παραδομένη στὰ περδομένα ὄνειρά της κυττοῦσε τὰ κύματα πού ἐσποῦσαν στὰ πόδια της, ἀξαφνὰ μιὰ βαρκούλα προβάλεε μπροστὰ της κ' ἕνας ξένος πετάχτηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ ἥλιοκαμμένο πρόσωπό του ἀστραποβολοῦσε κάτω ἀπ' τὰ πυρρόξανθα μαλλιά του. Φοροῦσε μιὰ ἀλυσὴ χλαμύδα χρυσοκέντητη καὶ μπροστὰ στὸ λαιμὸ του ἔλαιπε μιὰ διαμαντένια πόρπη.

Τὰ στολίδια αὐτὰ εἶνε στολίδια βασιλῆα, σκέφθηκε ἡ πριγκιπέσσα. Κι' ἀναθυμήθηκε τίς ιστορίες πού εἶχε ἀκούσει γιὰ τοὺς θεϊκοὺς ἐκείνους ἥρωες πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ ὀκεανοῦ γιὰ νὰ κατακτείνουν τὸν ἔρῳτα μιᾶς πεντάμορφης θνητῆς. Κι' ὁ λογισμὸς τῆς Οὐτίλντας πῆγε στοὺς θαλασσινοὺς πρίγκιπες τῆς φυλῆς τῶν Ὁξεντάλ !...

Ἀξαφνὰ ὁ ἀγνωστος εἶδε τὴν Οὐτίλντα κ' ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὴν τὰ χέρια ἄρχισε νὰ γελάει χαρούμενα καὶ ἔτρεξε κοντὰ της. Εἶπε θνητός, εἶτε θεὸς κ' ἂν ἦταν, δὲν ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ μιὰ τὴν ἐσήλωσε στὸν ὄμο του καὶ σφιγγόντάς τὴν στὰ γερά του μπράτσα ἐγγύρισε στὴ βάρκα του.

Ἡ Οὐτίλντα τάχε τόσο χαμένα πού δὲν μπορούσε νὰ φωνάξῃ καὶ νὸ ζήτησῃ βοήθεια ἀν καὶ τ' ἀδέρφια της κ' ἄνθρωποι τοῦ πατέρα της ἦταν πολὺ κοντὰ καὶ κυνηγοῦσαν ἐλάφια. Ἐτρεψε σὰ φύλλο.

Ὅταν τέλος συνῆλθε κάπως ἀπ' τὴν ἐκπληξί της καὶ προσάθησε νὰ ξεφύγῃ, ὦ ! τότε ὁ ἀγνωστος τ' ἐσφίξε στὴν ἀγκυλιά του περισσότερο καὶ τὴν ἐκύτταξε κατὰμυρα μ' ἕνα θυμαμμενικὸ χαμόγελο. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ ματιά, τὸ πρόσωπο τῆς Οὐτίλντας ἔγινε κατακόκκινο καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει.

Γιὰ νὰ ρούφη τὰ δάκρυά της ἔσκυψε τὸ ῥαβδί της κεφάλι καὶ τὰ σκοτεινὰ μαλλιά της ἔπεσαν στὸ πρόσωπό της κ' ἔκρυψαν τὸ αἰφνίδιο κοκκίνισμά του. Ἀλλὰ ὁ ἀγνωστος μὲ ἀπαλὸ χαϊδευτικὸ χέρι ἐσεκίπασε τὸ πρόσωπό της καὶ μ' ἕνα του φιλὶ ἤπιε τὰ δάκρυά της.

Καὶ τότε ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς τῆς Οὐτίλντας ἔβγηκε μιὰ εὐχὴ. Νὰ ἀπομακρυνθοῦν γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀκτὴ πρὶν τ' ἀδέρφια της προσλάβουν καὶ τὴν ἐλευθερώσιν ἀπὸ τὸν κατακτητὴ της...

Ὅυτε Θεὸς, οὔτε θαλασσινὸς πρίγκιπας τῆς Φυλῆς τῶν Ὁξεντάλ ἦταν αὐτὸς ποὐλῳε τὴν Οὐτίλντα. Ἦταν ὁ Ὁγκερ, ὁ φοβερός ὁ πειρατὴς πού ἐζοῦσε στὸν ἀντικρινὸ Πύργο κ' εἶχε τρομοκρατήσῃ τοὺς καραβοκύρηδες τῆς Γιούτλαντ καὶ τῆς Κάταγκατ. Ἡ Οὐτίλντα βρισκόταν τώρα καθισμένη πλατὶ στὸν μέλλοντα ἀντρα της, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πύργου ὅπου ἐδίδετο ἕνα ἑορτασμοὺς συμπόσιο γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ της ! Ὅταν πρωταντίκρυσε τίς ἄριες μορφὲς τῶν πειρατῶν ἐνοιώσε μεγάλο τρόμο στὴν ψυχὴ της. Μὰ ὁ Ὁγκερ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὴν ἐκύτταξε κατὰμυρα μὲ τὸν ἑρῳτα πού ἡ Οὐτίλντα παρέλυσε. Ὁ Ὁγκερ συλλογιζόμενος πίνοντας τὸ δροσμελὶ πού ἀφίριζε μέσα στὴ χρυσὴ του κούπα :

— Δὲν ἔχω δὴ ποτὲ ἄλλῃ γυναῖκα τὸν ὄμορφο! Καὶ πόσο εἶνε νέα !... Θὰ εἶνε ὁ μοναδικὸς μου ἔρῳτας... ὦς πού ἡ τύχη νὰ μοῦ στελεχί μίαν ἄλλῃ ἀκόμα πιὸ ὄμορφη.

Καὶ ἐκύτταξε περιφρονητικὰ μιὰ κοκκινόμαλλῃ γυναῖκα πού εἶχε ἄλλοτε κλέψει στὴν Ὀντενοϊκ καὶ πού καθόταν ἀνάμεσα στίς ἄλλες σκλάβες συνθηρωπὴ κ' ἀπελπισμένη. Ἡ λύπη της δὲν ἦταν πού ἔχασε τὴν εὐνοία τοῦ Ὁγκερ οὔτε ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὴν Οὐτίλντα μολονότι εἶχε ἕνα παιδί ἀπ' τὸν Ὁγκερ : Ἐνα ὄμορφο, γερό καὶ περὶφανο ἀγόρι. Ἡ λύπη της ἦταν πού δὲν τὴν ἔστελναν στὸν πατέρα της.

— Εἶνε τόσο ἀδιάντροπη ! σκεπτόταν ὁ πειρατὴς. Κι' ἀφοῦ τὰ φίλια μου τὴν κάνουν νὰ κλαίῃ τόσο θὰ τὴν ἀφήσω ἡσυχη... Ὁ' ἀ-ἀλῆθ τὸ σῆμαί σου τίς ἄλλες καὶ θὰ μπορῇ νὰ κλαίῃ ὅσο θέλει μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὀρραβωνιαστικοῦ της.

Ἀγκάλιασε τὴν Οὐτίλντα μπροστὰ σ' ὅλες τὴν ἐφίλησε κ' ἐγέλασε μὲ εὐχαρίστησιν βλέποντας τὰ μάτια της Ἐλμας καρφωμένα ἀπάνω του γεμάτα μῖσος.

Τὸ γλέντι εἶγινε πιὸ θορυβώδες. Ἡ Οὐτίλντα ἄκουσε συγκεχυμένα μέσα στὸ θόρυβο τὴ φωνὴ ἑνὸς βάρδου πού προσπαθοῦσε νὰ ὑμνήσῃ τὴν ὀμορφίαν της καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ Ὁγκερ.

Τὸ καλοκαίρι πέρασε καὶ ὁ Βασιλεὺς Λορκάν, ὁ πατέρας τῆς Οὐτίλντας δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄρπαγα. «Δίχως ἄλλο σκεπτόταν ὁ : εἰρατὴς θὰ τρέμῃ μπροστὰ στὴ φήμῃ μου καὶ τὴ δύναμει μου». Καὶ γελοῦσε στὴ σκέψιν ὅτι μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς γιουὺς του θὰ μπορούσε νὰ πᾶν ἀντίκρου καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Λορκάν γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα πού τοῦ ἔδινε τὸ βασιλικὸ του αἷμα. Μὰ ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδί τῆς Οὐτίλντας ὁ Ὁγκερ δὲν ἔκρυψε τὴν ὀργή του. Ἦταν κορτοὶ ! Κ' ἐνῶ ἡ Οὐτίλντα κυττοῦσε μὲ λαχτάρα τὸ παιδί της, ὁ Ὁγκερ ἐφώνασε τὸ γιὺν του, πού εἶχε κάνει μὲ τὴν Ἐλμα, τὸν χαϊδεψε καὶ τοῦ πρόσφερε ἕνα κορμάτι ψωμί ἀλειμμένο μέλι πού ὡς τότε δὲν τὸ ἔτρωγε ἄλλος ἀπ' τὴν Οὐτίλντα κ' ἀπ' τὸν ἴδιον.

— Φάε χρυσὸ μου ἀνιή ! τοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶνε τροφὴ γιὰ πρίγκιπες καὶ σὺ εἶσαι ὁ γιὺς μου, τὸ καμάρι μου.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς πέταξε μακριὰ μὲ λύσσα τὸ ψωμί.

— Τὸ ψωμί αὐτὸ εἶνε ζυμωμένο μὲ τὰ δάκρυα τῆς μάνας μου. Γιατὶ κάνεις τὴν μάνα μου καὶ κλαίει μέρα νύχτα ;

Ὁ Ὁγκερ δὲν ἀπάντησε μὰ ἔμεινε πολλὴν ὥρα συλλογισμένος.

Τὸ παιδάκι τῆς Οὐτίλντας πέθανε σὲ λίγο κ' ἀπὸ τότε ὁ Ὁγκερ εἶνε πάλι καλὸς καὶ τρυφερός μαζί της καὶ γρήγορα ἡ Οὐτίλντα ἔχασε τὸν πόνο τῆς μέσα στὴν ἀγκυλιά του...

Ἡ σκλάβη μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, ἡ Ἐλμα, εἶχε γίνει μισότρελλη. Ξεφώνιζε ἀδιάκοπα μ' στριγγιὰ φωνὴ καὶ καταριόταν τὸν Ὁγκερ μὲ φριχτὲς κατάρες. Μιὰ μέρα ὁ πειρατὴς ὀργίστηκε τόσο πού τῆς ἐχτύπησε τὸ στήμα μ' ὅλην τὴν δύναμιν. Τὸ κεφάλι της χτύπησε στὴν κώχη τοῦ τζακιού κ' ἡ Ἐλμα ἔμεινε νεκρή ! Ὁ γιὺς της ἐθρηνοῦσε ἀπελπισμένος κ' ἐφτυνε μὲ λύσσα στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του μόλις τὸν πλησίαζε.

Ἡ Οὐτίλντα πῆρε τόσο τρομάρα πού ἄρχισε νὰ εὐχεταὶ νὰ γινόταν κανένα θαῦμα καὶ νὰ βρισκόταν πάλι στὸ γαλήνιο παλάτι τοῦ καλοῦ τῆς πατέρα...

**

Μιὰ νύχτα πού ὁ Ὁγκερ μὲ τοὺς συντρόφους του εἶχαν γυρίσει εὐχαρίστημένοι ἀπὸ μιὰν ἐπιδρομὴν τοῦ καὶ στὴ μεγάλην αἴθουσα τοῦ Πύργου δινοῦσαν τὸ ἐπινίκιο συμπόσιο. Κ' ἦταν

τόσος ὁ θόρυβος καὶ τέτοιες ἡ πανηγυρικὲς φωνές, πού κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ πὺς ἀνοίξε ἔξωφονο ἡ πόρτα καὶ χύ-μηναν μέσα οἱ ὀπλισμένοι ἄνθρωποι τοῦ Βασιλῆα Λορκάν. Πέ-σσαν πάνω στοὺς πειρατὲς κ' ἄλλους ἐσκότωσαν, ἄλλους ἐπλή-γωσαν κ' ἄλλους ἐδέσανε. Ὁ Ὁγκερ κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά του τὴν Οὐτίλντα καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν σιμώσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πόρτα προβάλεε ὁ πατέρας τῆς Οὐτίλντας καὶ πίσω του τ' ἀδέρφια της, ὁ Σκόρεν καὶ ὁ Σέθ μὲ τὸν Κιαντάχ, τὸν πρίγκιπα τοῦ Κλαίρ, πού ἦταν ὁ ἄντρας πού τῆς εἶχαν προορίσει οἱ δικοὶ της.

— Οὐτίλντα ! Οὐτίλντα ! φώναξε συγκινημένος ὁ πατέρας της.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτὴ καὶ ὁ Ὁγκερ.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της δὲν βρήκε στὴν ψυχὴ τῆς Οὐτίλντας καμμίαν ἀπήχησιν. Σφίχτηκε πιὸ πολὺ στὴν ἀγκυλιά τοῦ Ὁγκερ καὶ τοῦ ψιθύρισε κ' αὐτὴ :

— Μαζὶ θὰ πεθάνουμε, ἀγαπημένε μου. Δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὸν ἔρῳτά σου μὴ πού πρόσφρες.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ὁγκερ λὲς κ' ἠλεκτρίσθηκε, ἕνα θριαμ-βευτικὸ χαμόγελο ἔλαμψε στὸ πρόσωπό του καὶ γρήγορα, πρὶν προ-λάβῃ κανεὶς νὰ τὸν σταματήσῃ, προχώρησε στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο σηκώνοντας τὰ χέρια του τὴν Οὐτίλντα καὶ λέφτοντας μέσ' στὴν ἄβυσσο ἄφησε μιὰ φοβερὴ κραυγὴ :

— Βασιλῆα Λορκάν, ἐσὺ τὴ σκότωσες τὴ θυγατέρα σου !

Ἀλλόφρονες, ὁ πατέρας τῆς Οὐτίλντας καὶ τ' ἀδέρφια της ἔσκυ-ψαν ἀπὸ τὸ παράθυρο, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ἄσπρα ἁστέρια πού σπιθοβολοῦσαν πάνω στὴ μενεξεδένια θάλασσα...

Σφιγγόντάς τη στὰ γερά μπράτσα του τὴν ἔπηρε μαζί του.